

Суб'єкт можна поділити на дві групи, що засвідчують концептуальну безпеку бізнесу: зовнішню та внутрішню. До зовнішніх суб'єктів відносимо органи, які формують законодавчу основу функціонування, захисту бізнесу і забезпечують її виконання. Внутрішні суб'єкти включають в себе працівників, які працюють з захистом економічної діяльності даного підприємства.

Для покращення безпеки підприємств, слід дотримуватися наступних принципів: законності, економічної доцільності, безперервності, диференційованості, координації.

У проведеному дослідженні можна зробити такі висновки. Концептуальна безпека надзвичайно важлива у розвитку та відкритті сучасного бізнесу. Дане питання не є до кінця вивчене науковцями. При діяльності підприємства, слід дотримуватися принципів, які будуть сприяти його подальшому розвитку.

Список використаних джерел:

1. Основи створення комплексної системи економічної безпеки підприємства: теоретичний аспект [Електронний ресурс] / Коваленко К. В. – Режим доступу до статті <http://www.nbu.gov.ua>
2. Гриценко О. А. Економічна теорія права: шляхи пошуку предмету та методології / О. А. Гриценко // Наукові праці Дон НТУ. Серія економічна. Випуск 38.1. – С.18–24.
3. Бочан І. О. Основи економічної теорії: інституціональний підхід : навч. посіб. / І. О. Бочан. – Київ : Знання, 2015. – 211 с

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ АГРАРНОГО СЕКТОРУ

Замула І. В., д-р екон. наук, проф., Грицик Н. М., студент, Житомирського державного технологічного університету, м. Житомир

Концепція сталого розвитку була розроблена міжнародною спільнотою та виділяється як три основні складові: економічне зростання, соціальний прогрес і захист навколишнього середовища. Виникнення концепції сталого розвитку спричинене посиленням техногенного навантаження на навколишнє природне середовище. Дана концепція була створена внаслідок неузгодженості економічного розвитку та вимог екологічної безпеки.

В основі сталого розвитку закладена паритетність відносин у тріаді: людина – господарство – природа. Процес виживання та відтворення генофонду нації, активізація ролі кожної окремої людини в суспільстві, збереження навколишнього природного середовища, орієнтація та зниження рівня антропогенного впливу на природне середовище, забезпечення прав і свобод людини, формування умов для відновлення біосфери та її локальних екосистем – усі ці складові в собі узагальнює сталий розвиток.

Досить актуальною концепція сталого розвитку є у сфері агропромислового виробництва, що на досить високому рівні пов'язане із природним навколишнім середовищем. Тому, сталий розвиток аграрного сектору слід розглядати як

процес забезпечення матеріального добробуту теперішнього та майбутніх поколінь, який можна досягти раціональним використанням наявних у сільському господарстві ресурсів, зберігаючи рівновагу природного сектору[2].

Однією із основних проблем є забезпечення сталого розвитку аграрного сектору. Для вирішення цієї проблеми потрібно акцентувати свою увагу не на відносини товаровиробника та довкілля з ресурсоспоживання, що не відповідає вимогам екологічної безпеки, а на доцільне в умовах техногенного навантаження ресурсозаощадження шляхом екологізації сільськогосподарської діяльності, тобто процес цілеспрямованих перетворень у продуктивних силах і виробничих відносинах, які знижують негативний вплив на природне середовище та забезпечують ефективне використання ресурсів. Так, до основних напрямів екологізації відносять: раціональне використання економічного потенціалу сільського господарства та формування системи управління. Ці напрямки сприятимуть сталому функціонуванню аграрного сектору[1].

Зважаючи на різноманітність тлумачення поняття сталого розвитку аграрного сектору, його суть можна трактувати через призму комплексного узагальнення таких його складових як: сталий економічний розвиток, сталий екологічний розвиток та сталий соціальний розвиток. Поняття сталого розвитку аграрного сектору в цілому нерозривно пов'язано із зростанням таких чинників, як: виробництво продуктів харчування, раціональне використання економічних та інтелектуальних ресурсів, підвищення якості життя сільського населення, збалансоване використання природних ресурсів.

Вагомий вплив на забезпечення сталого розвитку аграрного сектору має ефективне використання ресурсного потенціалу, що наявний у підприємств. Отже, сталий розвиток – це процес взаємодії економічної та екологічної складових, тому його забезпечення не може відбуватись з використанням лише природних ресурсів. Головною функцією сталого розвитку є гарантування рівних можливостей нинішнього та майбутніх поколінь задовольняти свої потреби. Для виконання цієї функції необхідним є збереження та ефективне використання економічних ресурсів, а саме трудових та матеріально-технічних. В сукупності із повітрям, водою та землею вони утворюють ресурсний потенціал сталого розвитку аграрного сектору. Визначна роль серед елементів природного потенціалу аграрного сектору належить земельним ресурсам[2].

Екологічний та економічний - різноспрямовані вектори розвитку, що поєднуються в процесі сталого розвитку шляхом мінімізації витрат ресурсного потенціалу для гарантування матеріального добробуту суспільства та зменшення техногенного навантаження на природне середовище. Зрівноважений еколого-економічний розвиток аграрного сектору вимагає комплексності у вирішенні питань взаємодії природи та суб'єктів господарювання.

Список використаної літератури:

1. Мартинов С. В. Постановка проблеми сталого розвитку АПК регіону // Науковий вісник Національного аграрного університету. - 2002. - №51. С. 173-176.
2. Мартинов С. В. Забезпечення екологізації аграрного сектору в контексті стратегії сталого розвитку регіону // Вісник ХНАУ. – 2004. – №3. С.139-142.